

RUSSIA AND TURKEY: LESSONS FROM THE PAST CENTURY

13-14 MAY 2019 BILKENT UNIVERSITY

CONFERENCE PROCEEDINGS

Edited by Onur İşçi and Samuel J. Hirst
26 September 2019

Table of Contents

Summary.....	1
Affiliations and Paper Titles.....	2
Ayşenur Dal.....	3
Nicholas Danforth.....	6
Emre Erşen & Seçkin Köstem.....	9
Eliza Gheorghe.....	12
Samuel J. Hirst.....	18
Pınar İpek.....	21
Onur İşçi.....	24
Özge Mumcu Aybars.....	27
Alexander Sotnichenko.....	30
Erel Tellal.....	33
Erol Ülker.....	39
Pınar Üre.....	42

On 13-14 May 2019, the **Bilkent Center for Russian Studies** hosted a conference on Russia, Turkey, and the relations between the two states over the past one hundred years. The conference was co-organized with **Tarih Vakfı** as part of a series of events that built on the two countries' designation of 2019 as a "Year of Russian-Turkish Exchange in Culture and Tourism."

Neighbors across the Black Sea, Russia and Turkey have an extensive record of exchange in the economic, cultural, and political spheres; similar developments on domestic fronts have also contributed

to convergence. The panels covered a range of subjects – from the political impact of Marxist ideology to economic cooperation and energy security, and from the legacy of the Cold War to today's social media use. This booklet offers abstracts of a selection of the papers in three languages: English, Turkish and Russian. We thank all those who participated but could not submit abstracts, those who attended and took part in discussions, and all those who helped with the organization.

Affiliations and Paper Titles

Ayşenur Dal (Bilkent University, Department of Communication and Design): **“Social Media Expression in Russia”**

Nicholas Danforth (The German Marshall Fund): **“The American Turn in Turkish Anti-Imperialism”**

Emre Erşen (Marmara University, Department of International Relations) & **Seçkin Köstem** (Bilkent University, Department of International Relations): **“Understanding the Dynamics of Turkey’s Pivot to Eurasia”**

Eliza Gheorghe (Bilkent University, Department of International Relations): **“Empire Strikes Back: The Soviet Union and the Warsaw Pact”**

Samuel J. Hirst (Bilkent University, Department of International Relations): **“Soviet-Turkish Relations from Sèvres to Montreux”**

Pınar İpek (Bilkent University, Department of International Relations): **“Turkey's Energy Security in Eurasia: Trade-offs or cognitive bias?”**

Onur İşçi (Bilkent University, Department of International Relations): **“Soviet-Turkish Relations from Montreux to Potsdam”**

Özge Mumcu (Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı): **“Breaking Down of Cultural Hierarchies: The Use of Social Media”**

Alexander Sotnichenko (Embassy of the Russian Federation in Turkey): **“Russia and Turkey: Cooperation and Competition in Eurasia”**

Erel Tellal (Ankara University, Department of International Relations): **Turkish-Soviet Relations in the Cold War Period**

Erol Ülker (Işık University, Department of International Relations): **“Turkish Left, Anti-Imperialism and the Soviet Union”**

Pınar Üre (Atılım University, Department of International Relations): **“Russia in Turkey: Russian Refugees and Early Republican Citizenship and Employment Policies”**

Social Media Expression in Russia

Governments demonstrate an increasing interest in having the upper hand in online platforms in terms of monitoring citizens' activities, and sometimes resort to means that are uncertainty-inducing and limiting for ordinary citizens. The exercise of state power to create restricted online environments through legal, technical, or coercive means becomes what MacKinnon (2012) terms “networked authoritarianism.” Citizens living in these information environments face the constant threat of having their activities tracked, being banned from practicing certain online activities and/or even being punished via political and legal means. Although scholars have examined an array of concerning repressive strategies in terms of motivations, means, and outcomes, the tension between citizens’ desire to engage in online political expression and the use of government repression is understudied in regard to networked authoritarian contexts. In light of this research gap, this paper focuses on the individual judgment and decision-making mechanisms that influence citizens' online political expression. It examines how the salience of regime's repressive response to online activism influences affective and cognitive components of perceived risk, and the extent to which these components affect citizens’ intention for engaging in the behavior. Furthermore, it also investigates whether regime support serves as a potential moderator for the hypothesized relationships. Through a web-based survey experiment conducted in the Russian context, the current study advances our understanding on online political expression dynamics in the face of risk and uncertainty from a social-psychological perspective. The analyses reveal that when the regime's harsh responses to online activism is salient, citizens feel more negatively about, and perceive greater risk in, engaging in expressive behaviors. Likewise, while the likelihood of online political expression is linked to stronger positive feelings, the cognitive component of risk does not exert a significant influence on behavior. Overall, this research highlights the importance of adopting a citizen-centric risk framework for understanding political activism in the face of repression, and suggests further investigations on the psychology of networked authoritarianism.

- Ayşenur Dal

Rusya'da Sosyal Medya İfadesi

Hükümetler, vatandaşların faaliyetlerini izlemek için çevrimiçi platformlarda üstünlük sağlamaya artan bir ilgi göstermekte ve bazen sıradan vatandaşlar için belirsizlik yaratan ve sınırlayıcı olan araçlara başvurmaktadır. Devlet gücünün yasal, teknik veya zorlayıcı yollarla kısıtlı çevrimiçi ortamlar yaratması, MacKinnon'un (2012) ifadesiyle "ağa bağlı otoriterlik" haline gelir. Bu bilgi ortamlarında yaşayan vatandaşlar, faaliyetlerinin izlenmesi, belirli çevrimiçi faaliyetlerin gerçekleştirilmesinin yasaklanması ve/veya siyasi ve yasal yollarla cezalandırılmaları tehdidiyle sürekli karşı karşıyalar. Her ne kadar bilim insanları, motivasyonlar, araçlar ve sonuçlar açısından baskıcı stratejilerle ilgili bir dizi konuyu incelemiş olsalar da vatandaşların çevrimiçi politik ifadeye katılma arzusu ile hükümet baskısının kullanımı arasındaki gerilim, ağa bağlı otoriterlik bağlamında yeteri kadar çalışılmamıştır. Bu araştırma açığının ışığında, elinizdeki tebliğ vatandaşların çevrimiçi politik ifadelerini etkileyen bireysel yargı ve karar alma mekanizmalarına odaklanmaktadır. Rejimin çevrimiçi aktivizme karşı baskıcı tepkisinin, algılanan riskin duyuşsal ve bilişsel bileşenlerini nasıl etkilediğini ve bu bileşenlerin vatandaşların davranışa katılma niyetini ne ölçüde etkilediğini inceler. Makale ayrıca, rejim desteğinin varsayımsal ilişkiler için potansiyel bir moderatör görevi görüp görmediğini de araştırıyor. Rusya bağlamında yapılan web tabanlı bir anket deneyi ile bu çalışma, risk ve belirsizlik karşısında çevrimiçi politik ifade dinamikleri konusundaki anlayışımızı sosyal-psikolojik bir bakış açısıyla geliştirmektedir. Analizler, rejimin çevrimiçi aktivizme karşı verdiği sert tepkilerin belirgin olduğu zamanlarda, vatandaşların ifade edici davranışlarda bulunma konusunda daha olumsuz hissettiğini ve daha büyük risk algıladığını ortaya koymaktadır. Aynı şekilde, çevrimiçi politika ifadenin ortaya çıkma olasılığı daha güçlü olumlu duygularla ilişkilendirilirken, riskin bilişsel bileşeni davranış üzerinde önemli bir etkiye sahip değildir. Genel olarak, bu araştırma, baskı karşısında siyasi aktivizmi anlamak için vatandaş merkezli bir risk çerçevesi benimsemenin önemini vurgulamakta ve ağa bağlı otoriterliğin psikolojisi hakkında daha fazla araştırma yapılmasını önermektedir.

- Ayşenur Dal

Самовыражение в социальных сетях в России

Правительства стремятся к все большему контролю онлайн-платформ, чтобы постоянно отслеживать деятельность граждан, и иногда прибегают к мерам, которые обескураживают и ущемляют обычных граждан. Применение государственной власти для создания ограниченной онлайн-среды с помощью правовых, технических или принудительных мер становится тем, что Маккиннон (2012) называет «сетевым авторитаризмом». Граждане, живущие в такой информационной среде, сталкиваются с постоянной угрозой отслеживания своих действий, запретов определенной онлайн-деятельности и/или даже наказаний политическими и правовыми средствами. Хотя исследователи изучили целый ряд репрессивных стратегий с точки зрения мотивации, средств и результатов, напряженность между желанием граждан высказываться на политические темы в режиме онлайн и применением правительственных репрессий недостаточно изучена в отношении сетевых авторитарных контекстов. В свете этого пробела в исследованиях данный доклад фокусируется на индивидуальных оценках и механизмах принятия решений, которые влияют на высказывания политических взглядов граждан в Интернете. В нем рассматривается, как характерные особенности репрессивной реакции режима на онлайн-активизм влияют на аффективные и когнитивные компоненты предполагаемого риска, а также на степень, в которой эти компоненты влияют на намерения граждан заниматься подобной деятельностью. Кроме того, в докладе также исследуется, служит ли поддержка режима потенциальным модератором для гипотетических отношений. Посредством интернет-опроса, проведенного в российском контексте, текущее исследование расширяет наши представления о динамике высказываний на политические темы в Сети в условиях риска и неопределенности с социально-психологической точки зрения. Анализы наглядно демонстрируют, что, когда имеет место суровая ответная реакция режима на онлайн-активизм, выражение своих взглядов воспринимается гражданами более отрицательно и рискованно. Подобным образом, хотя вероятность выражения политических взглядов в Интернете и связана с более сильными положительными чувствами, когнитивный компонент риска не оказывает существенного влияния на поведение. В общем и целом, это исследование подчеркивает важность принятия системы риска, ориентированной на граждан, для осмысления политического активизма перед лицом репрессий и рекомендует дальнейшее изучение психологии сетевого авторитаризма.

- Айшенур Дал

The American Turn in Turkish Anti-Imperialism

This paper traces the impact of Turkish anti-imperialism on Ankara's relations with major powers in the Middle East over the past century. In doing so, it highlights the often overlooked continuity in Turkey's anti-imperial sentiments, as they were directed and redirected in turn first against Britain after World War One, then against Russia during the Cold War, and finally against the United States today. In the 1940s and 50s, an enduring hostility to Britain and British colonialism prompted a considerable degree of sympathy – albeit often condescending – with the anti-colonial aspirations of Middle Eastern countries. And yet this shifted very quickly in the 1950s, as Russia replaced Britain as the main imperial power in Ankara's eyes. As a result, Arab nationalism came to be seen not as anti-imperial but as treasonous support for Russian imperialism. Thus, the inter-war sympathy for the Arabs that had existed was gradually replaced with a renewed focus on the Arab's World War One-era treachery. A similar shift occurred in the aftermath of the Cold War. With the Soviet Union gone, Turkey's anti-imperial legacy was redirected once again, this time against the United States. This paper argues that to understand Turkey's current relations with Russia and the United States in the Middle East, we have to take this anti-imperialism seriously.

- Nicholas Danforth

Türk Anti-Emperyalizmde Amerikan Dönemeci

Bu makale, Türk anti-emperyalizminin Ankara'nın Ortadoğu'da geçen yüzyılın belli başlı güçleriyle olan ilişkileri üzerindeki etkisini izlemektedir. Bunu yaparken, sırasıyla, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra İngiltere'ye, ardından Soğuk Savaş sırasında Rusya'ya ve bugün de ABD'ye karşı yönelen ve yönlendirilen Türkiye'nin anti-emperyalist duyarlılıklarında sıklıkla göz ardı edilen sürekliliği vurgulamaktadır. 1940'lı ve 50'li yıllarda, Britanya ve İngiliz sömürgeciliğine karşı süregelen bir düşmanlık, Orta Doğu ülkelerinin sömürgecilik karşıtı emelleriyle önemli derecede bir sempatiye (genellikle küçümseyici olmasına rağmen) yol açtı. Ancak bu durum 1950'lerde, Rusya'nın Ankara'nın gözünde ana emperyal güç olarak İngiltere'nin yerini almasıyla çok hızlı bir şekilde değişti. Sonuç olarak, Arap milliyetçiliği anti-emperyal değil, Rus emperyalizmine destek olan bir ihanet olarak görülmeye başlandı. Böylece, Araplara yönelik savaşlar arası var olan sempati, Arapların Birinci Dünya Savaşı dönemi ihanetine odaklanarak değişti. Soğuk Savaş sonrasında benzer bir değişim yaşandı. Sovyetler Birliği'nin gitmesiyle birlikte, Türkiye'nin emperyalizm karşıtı mirası yeniden, bu kez de ABD'ye karşı yönlendirildi. Bu makale, Türkiye'nin Orta Doğu'da Rusya ve ABD'yle yürüttüğü ilişkileri anlamak için bu emperyalizm karşıtlığını ciddiye almamız gerektiğini savunuyor.

- Nicholas Danforth

Американский поворот в турецком анти-империализме

В этом докладе исследуется влияние турецкого антиимпериализма на отношения Анкары с крупными странами Ближнего Востока за прошедшее столетие. При этом подчеркивается часто игнорируемая стабильность антиимперских настроений Турции, поскольку они были направлены поочередно сначала против Британии после Первой мировой войны, затем против России во время холодной войны и, наконец, против Соединенных Штатов сегодня. В 1940-50-е годы продолжающаяся враждебность по отношению к Британии и британскому колониализму вызывала значительную степень симпатии - хотя и часто снисходительной - к антиколониальным устремлениям стран Ближнего Востока. И все же это очень быстро изменилось в 1950-е годы, когда Россия заняла место Британии в качестве главной имперской державы по мнению Анкары. В результате этого арабский национализм стал рассматриваться не как антиимпериализм, а как предательская поддержка российского империализма. Таким образом, существовавшее сочувствие арабам в 1920-30-е годы постепенно было заменено новым акцентом на предательство арабов в эпоху Первой мировой войны. Такой же сдвиг произошел после холодной войны. После распада Советского Союза унаследованные антиимперские настроения Турции вновь были перенаправлены, на этот раз против Соединенных Штатов. В этом докладе утверждается, что для понимания нынешних отношений Турции с Россией и Соединенными Штатами на Ближнем Востоке необходимо серьезно относиться к данному фактору антиимпериализма.

- Николас Дэнфорт

Understanding the Dynamics of Turkey's Pivot to Eurasia

Recently, there has been a heated debate about the emergence of a shift of axis in Turkish foreign policy. The sharp deterioration of Ankara's relations with its traditional NATO allies and the gradual Turkish strategic rapprochement with Russia and Iran over the issue of Syria in the last few years have provided a significant impetus to the claims about a strengthened Eurasian orientation in Turkish foreign policy. Such claims have also been reinforced by the Turkish leaders' toughening criticisms against the policies of the U.S., NATO and European Union (EU) as well as their growing interest in developing Turkey's ties with non-Western international institutions such as the Shanghai Cooperation Organization (SCO), Eurasian Economic Union (EAEU), Turkic Council and BRICS.

Do all these developments signify a major strategic reorientation in Turkish foreign policy away from the West towards Eurasia or is it more reasonable to view this latest "shift of axis" debate in Turkey merely in light of the Turkish governments' pragmatic interests in developing their political and economic links with rising Asian/Eurasian powers? Is Eurasia becoming an alternative geopolitical concept to Europe or the West, which has been perceived as the most important strategic partner for the Turkish leaders for so many decades? Or is the so-called "pivot to Eurasia" in Turkish foreign policy rather an instrument for the ruling Justice and Development Party (JDP) to gain greater diplomatic leverage vis-à-vis the Western governments?

In this paper, we argue that Turkey's pivot to Eurasia is taking place amidst a transforming global order, dynamic regional context and turbulent domestic political scene. These global, regional and domestic factors reinforce each other in explaining Turkey's growing interest in closer cooperation with Eurasian states and institutions at the expense of its traditional Western orientation.

- Emre Erşen & Seçkin Köstem

Türkiye'nin Avrasya'ya Yönelmesinin Ardında Yatan Dinamikler

Son zamanlarda, Türk dış politikasında bir eksen değişikliğinin ortaya çıktığı konusunda hararetle bir tartışma yaşanmakta. Ankara'nın geleneksel NATO müttefikleri ile ilişkilerinin keskin biçimde bozulması ve son birkaç yılda Türkiye'nin Suriye konusunda Rusya ve İran'la kademeli stratejik yakınlaşması, Türk dış politikasında Avrasya'ya yönlenildiği ile ilgili iddialara önemli bir ivme kazandırdı. Bu iddialar, Türk liderlerinin ABD, NATO ve Avrupa Birliği (AB) politikalarına yönelik sert eleştirilerinin yanı sıra, Şangay İşbirliği Örgütü, Avrasya Ekonomik Birliği, Türk Keneşi ve BRICS gibi Batı dışı uluslararası kuruluşlarla olan ilişkilerini geliştirme konusundaki artan ilgileriyle de güçlendirildi.

Tüm bu gelişmeler Türkiye'nin dış politikasında Batı'dan uzakta Avrasya'ya doğru büyük bir stratejik yeniden yapılanmaya işaret ediyor mu, yoksa Türkiye'deki son "eksen kayması" tartışmasını yalnızca Türk hükümetinin yükselen Asya ve Avrasya güçleriyle siyasi ve ekonomik bağlantılar geliştirmedeki pragmatik çıkarları ışığında görmek daha mı makul? Avrasya, uzun yıllardır Türk liderleri için en önemli stratejik ortak olarak algılanan Avrupa ya da Batı için alternatif bir jeopolitik kavram haline geliyor mu? Yoksa Türk dış politikasında "Avrasya'ya dönüş" denen şey, iktidardaki Adalet ve Kalkınma Partisi'nin (AKP) Batı hükümetleri karşısında daha fazla diplomatik kaldıraç kazanması için bir araç mı?

Bu tebliğde, Türkiye'nin Avrasya'ya yönelmesinin, dönüşüm geçiren bir küresel düzen, dinamik bölgesel bağlam ve çalkantılı bir iç siyasi sahne arasında gerçekleştiğini savunuyoruz. Bu küresel, bölgesel ve yerel faktörler, Türkiye'nin geleneksel Batı yönelimi pahasına Avrasya ülkeleri ve kurumları ile daha yakın iş birliğine olan ilgisinin artmasını açıklamada birbirlerini güçlendirmektedir.

- Emre Erşen & Seçkin Köstem

Осмысление динамики разворота Турции к Евразии

В последнее время разгорелись споры о появлении сдвига оси во внешней политике Турции. Резкое ухудшение отношений Анкары с её традиционными союзниками по НАТО и постепенное стратегическое сближение Турции с Россией и Ираном по вопросу Сирии в последние несколько лет дали значительный импульс заявлениям об усилившейся евразийской ориентации Турции во внешней политике. Такие заявления были также подкреплены жесткой критикой турецких лидеров в отношении политики США, НАТО и Европейского союза (ЕС), а также их растущей заинтересованностью в развитии отношений Турции с незападническими международными институтами, такими как Шанхайская организация сотрудничества (ШОС), Евразийский экономический союз (ЕАЭС), Тюркский совет и БРИКС.

Означают ли все эти события серьезную стратегическую переориентацию во внешней политике Турции с Запада на Евразию, или более разумно рассматривать эту последнюю дискуссию о «сдвиге оси» в Турции просто в свете прагматических интересов турецкого правительства в развитии политических и экономических связей с растущими азиатскими/евразийскими странами? Становится ли Евразия альтернативной геополитической концепцией Европе или Западу, которые на протяжении многих десятилетий воспринимаются как важнейший стратегический партнер для турецких лидеров? Или так называемый «разворот к Евразии» во внешней политике Турции - скорее инструмент правящей Партии справедливости и развития (ПСР) для усиления дипломатических рычагов в отношении западных правительств?

В этом докладе мы утверждаем, что разворот Турции в сторону Евразии происходит на фоне трансформирующегося глобального порядка, динамичного регионального контекста и беспокойной внутривластной обстановки. Эти глобальные, региональные и внутренние факторы усиливают друг друга, объясняя растущий интерес Турции к более тесному сотрудничеству с евразийскими государствами и институтами ее традиционной западной ориентацией.

- Эмре Эршен и Сечкин Костем

Empire Strikes Back: The Soviet Union and the Warsaw Pact

The Soviet Union acquired a secure second-strike capability when it launched the world's first Intercontinental Ballistic Missile (ICBM) on August 21, 1957. This new weapons system reinforced the Soviets' ability to deter the United States. For the duration of the Cold War, most experts believed that the USSR was the only beneficiary of this technological development. As recently declassified documents from the Communist bloc reveal, the Soviet nuclear umbrella also covered Eastern Europe. This paper seeks to examine why and how the Soviet Union provided extended nuclear deterrence to the socialist countries in Eastern Europe.

The conventional wisdom holds that the Soviet Union was, throughout the Cold War, an "empire by occupation". As the invader and oppressor of Eastern Europe, the USSR did not care about the security of its satellites. By extension, nuclear weapons were a taboo subject within the Warsaw Treaty Organization (Warsaw Pact) and the *domaine réservé* of the Soviet leadership.

For the first decade of the Cold War, the traditional narrative holds. For the period thereafter, newly accessed primary sources tell a different story. After 1957, not only was the Soviet Union concerned with protecting the Eastern Europeans against foreign aggression but it also took into account the junior partners' interests when devising its extended nuclear deterrence strategy. What explains Moscow's approach? As the capabilities of the Eastern Europeans increased, Moscow understood that it could no longer keep them in a state of complete subjugation, as mere colonies. Giving the Eastern Europeans a say in the formulation of the extended nuclear deterrence strategy of the alliance would have helped with burden sharing and with reassurance.

Even more surprisingly, the Soviet Union proposed to share its nuclear weapons with the junior partners. After protracted negotiations, however, Moscow changed its mind. This paper argues that the Soviet Union chose to maintain a nuclear umbrella over Eastern Europe instead of putting in place a nuclear sharing arrangement because it wanted to remain the hegemon (dominant power) in the alliance. Eastern Europe was no longer an empire, as the USSR agreed to give its junior partners modest input. Yet Moscow sought to maintain a clear hierarchical structure between itself and the Eastern Europeans. The hegemonic alliance that was the Warsaw Pact allow the Soviet Union to maintain control over the initiation of nuclear war; counter the horizontal spread of nuclear weapons; and maintain Eastern Europe in a state of dependence on Moscow for their security.

The core argument of this paper is that the distribution of power within an alliance determines the manner in which nuclear weapons can provide extended nuclear deterrence to its members. The allies are regarded to be more or less powerful depending on their overall military capabilities. The

causal mechanism that mediates the relationship between the intra-alliance balance of power and the form of extended nuclear deterrence involves the “balance-of-interest” among the member states. The more powerful a member-state is, the more it will be able and willing to impose its security interests on the other allies. The paper maintains that one can distinguish three kinds of nuclear alliances (imperial, hegemonic, and balanced) based on how power is distributed inside them, and that each type of alliance is likely to employ a specific deterrence strategy.

- Eliza Gheorghe

İmparatorluk Geri Dönüyor: Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı

Sovyetler Birliği, 21 Ağustos 1957'de dünyanın ilk Kıtalararası Balistik Füzesini (ICBM) fırlattığında güvenli bir ikinci vuruş yeteneği elde etti. Bu yeni silah sistemi, Sovyetlerin ABD'yi caydırma yeteneğini güçlendirdi. Soğuk Savaş süresi boyunca, çoğu uzman SSCB'nin bu teknolojik gelişimin tek faydalanıcısı olduğuna inanıyordu. Son zamanlarda Komünist bloktan gizliliği kaldırılan belgelerin ortaya çıkardığı gibi, Sovyet nükleer şemsiyesi Doğu Avrupa'yı da kapsıyordu. Bu makale, Sovyetler Birliği'nin neden ve nasıl Doğu Avrupa'daki sosyalist ülkelere nükleer caydırıcılık sağladığını incelemeyi amaçlamaktadır.

Genel geçer inanış Sovyetler Birliği'nin Soğuk Savaş süresince "işgal yoluyla bir imparatorluk" olduğuna yönündedir. Doğu Avrupa'nın istilacı ve baskıcısı olarak SSCB, uydularının güvenliğini önemsemedi. Ek olarak, nükleer silahlar Varşova Antlaşması Örgütü (Varşova Paktı) için bir tabuydu ve Sovyet liderliği için mahfuz alındı.

Soğuk Savaş'ın ilk on yılında, geleneksel anlatı geçerlidir. Bundan sonraki dönem için yeni erişilen birincil kaynaklar farklı bir hikâye anlatıyor. 1957'den sonra, Sovyetler Birliği yalnızca Doğu Avrupalıları dış saldırganlığa karşı korumakla ilgilenmekle kalmadı, aynı zamanda geniş nükleer caydırıcılık stratejisini geliştirirken küçük ortakların çıkarlarını da dikkate aldı. Moskova'nın yaklaşımını ne açıklıyor? Doğu Avrupalıların yetenekleri arttıkça, Moskova, onları artık tamamıyla boyun eğdirmiş vaziyette, yalnızca sömürgeler halinde tutamayacaklarını anladı. Doğu Avrupalılara, ittifakın genişletilmiş nükleer caydırıcılık stratejisinin formülasyonunda bir söz vermek, yük paylaşımına ve endişelerini gidermeye yardımcı olacaktı.

Daha da şaşırtıcı bir şekilde, Sovyetler Birliği nükleer silahlarını küçük ortaklarla paylaşmayı önerdi. Ancak uzun süren müzakerelerin ardından Moskova fikrini değiştirdi. Bu makale, Sovyetler Birliği'nin nükleer paylaşım düzenlemesi yapmak yerine Doğu Avrupa üzerinde nükleer bir şemsiye tutmaya karar verdiğini, çünkü ittifaktaki hegemon (hâkim güç) olarak kalmak istediğini savunuyor. SSCB küçük ortaklarına mütevazı girdiler vermeyi kabul ettiği için Doğu Avrupa artık bir imparatorluk değildi. Ancak Moskova, kendisiyle Doğu Avrupalılar arasında net bir hiyerarşik yapı oluşturmaya çalıştı. Hegemonik bir ittifak olan Varşova Paktı Sovyetler Birliği'nin nükleer savaşın başlatılması üzerindeki kontrolünü elinde tutmasına, nükleer silahların yatay yayılmasını engelleyebilmesine ve Doğu Avrupa'yı güvenlikleri için Moskova'ya bağımlı bir durumda tutmasına izin verdi.

Bu tebliğın temel argümanı, bir ittifak içindeki gücün dağılımının, nükleer silahların üyelerine genişletilmiş nükleer caydırıcılık sağlayabileceği şekli belirlemesidir. Müttefikler, genel askeri kabiliyetlerine bağılı olarak az ya da

çok güçlü olarak kabul edilir. İttifak içi güç dengesi ve uzatılmış nükleer caydırıcılık arasındaki ilişkiye aracılık eden nedensel mekanizma, üye ülkeler arasında “çıkar dengesini” içerir. Bir üye devlet ne kadar güçlü olursa, güvenlik çıkarlarını diğer müttefiklere dayatabilmek o kadar mümkün ve bunu gerçekleştirmek için o kadar istekli olacaktır. Kısacası bu tebliğ, gücün ittifak içinde nasıl dağıldığına dayanan üç tür nükleer ittifak (emperyal, hegemonik ve dengeli) olduğunu ve her ittifakın belirli bir caydırıcılık stratejisi kullanabileceğini savunuyor.

- Eliza Gheorghe

Империя наносит ответный удар: Советский Союз и Варшавский договор

У Советского Союза появилась надежная возможность второго удара, когда 21 августа 1957 года была запущена первая в мире Межконтинентальная баллистическая ракета (МБР). Эта новая система вооружений укрепила способность СССР сдерживать Соединенные Штаты. Во время холодной войны большинство экспертов считали, что СССР был единственным бенефициаром этого технологического развития. Как показывают недавно рассекреченные документы коммунистического блока, советский ядерный зонтик также охватывал Восточную Европу. В этом докладе рассматривается, почему и как Советский Союз обеспечил расширенное ядерное сдерживание социалистическим странам Восточной Европы.

Принято считать, что Советский Союз на протяжении всей холодной войны был «империей оккупации». Как захватчик и угнетатель Восточной Европы, СССР не заботился о безопасности своих сателлитов. Таким образом, ядерное оружие было запретной темой в рамках Организации Варшавского Договора (Варшавский договор) и *domaine réservé* (исключительной правы деятельности) советского руководства.

Для первого десятилетия холодной войны традиционное утверждение является справедливым. О последующем периоде недавно исследованные первоисточники рассказывают другую историю. После 1957 года Советский Союз не только обеспечивал защиту восточноевропейцев от иностранной агрессии, но и учитывал интересы младших партнеров при разработке своей стратегии расширенного ядерного сдерживания. Чем объясняется московский подход? По мере того, как росли возможности восточноевропейских стран, Москва понимала, что больше не может удерживать их в состоянии полного порабощения как простые колонии. Предоставление восточным европейцам права голоса при разработке стратегии расширенного ядерного сдерживания альянса помогло бы с распределением бремени и предоставлением соответствующих гарантий.

Еще более удивительно, что Советский Союз предложил младшим партнерам совместное использование своего ядерного оружия. Однако после длительных переговоров Москва изменила решение. В этом докладе утверждается, что Советский Союз решил сохранить ядерный зонтик над Восточной Европой вместо того, чтобы разработать соглашение о совместном использовании ядерного оружия, поскольку хотел остаться гегемоном в альянсе. Восточная Европа больше не была империей, поскольку СССР согласился предоставить своим младшим партнерам небольшие ресурсы. И все же Москва стремилась сохранить четкую иерархическую структуру между собой и восточноевропейцами.

Гегемонистский альянс, которым являлся Варшавский договор, позволял Советскому Союзу сохранять контроль над инициацией ядерной войны, противостоять горизонтальному распространению ядерного оружия и удерживать Восточную Европу в состоянии зависимости от Москвы для их безопасности.

Основной аргумент этого доклада заключается в том, что распределение силы внутри альянса определяет способ, с помощью которого ядерное оружие может обеспечить расширенное ядерное сдерживание для его членов. Союзники считаются более или менее могущественными в зависимости от их общих военных возможностей. Причинный механизм, обеспечивающий связь между балансом сил внутри альянса и формой расширенного ядерного сдерживания, включает в себя «баланс интересов» между государствами-членами. Чем мощнее государство-член, тем больше оно сможет и будет готово навязать свои интересы безопасности другим союзникам. В докладе утверждается, что можно выделить три вида ядерных альянсов (имперский, гегемонистский и сбалансированный) в зависимости от того, как в них распределяется сила, и что в каждом типе альянса, вероятнее всего, будет использоваться определенная стратегия сдерживания.

- Элиза Георге

Soviet-Turkish Relations from Sèvres to Montreux

This paper argues that 1920 was a decisive break in international relations on the eastern periphery of the European continent. The collapse of the Russian and Ottoman Empires and the emergence of a new nation-based order across Eurasia produced a new relationship between Moscow and Ankara that differed significantly from that of their imperial predecessors. Competition over the borderlands ceased to be a defining aspect of bilateral relations. Instead, the Soviet Union and the Turkish Republic found common cause in their joint frustration with an international order dominated by the West. Because both sides prioritized relations with the West, Soviet-Turkish cooperation never reached the heights of a full alliance. Nevertheless, Russian and Turkish revolutionaries maintained a pattern of collaboration throughout the 1920s and the 1930s. The two most striking moments were military cooperation during the Turkish War of Independence in the early 1920s and Soviet economic support for Turkish industrialization in the 1930s. Analyzing these two periods, the paper points to a consistent logic: both sides sought to use bilateral relations to address the disparities of the international order. The paper concludes with a reflection on what the interwar period tells us about the broader course of Moscow's and Ankara's relations. Those relations broke down during the Second World War but were reestablished in the 1960s and continue to today. Now, as in the interwar period, both sides use bilateral relations to bolster their own positions in the international order. Nevertheless, the continued prioritization of relations with the West prevents partnership from becoming a more exclusive alliance.

- Samuel J. Hirst

Sevr'den Montrö'ye Sovyet-Türk İlişkileri

Bu makale, Avrupa kıtasının doğu çevresinde milletler arası ilişkiler göz önüne alındığında 1920 yılının belirleyici bir kırılma olduğunu savunmaktadır. Rus ve Osmanlı İmparatorlukları'nın çöküşü ve Avrasya'da ulus temelli yeni bir düzenin ortaya çıkması, Moskova ile Ankara arasında emperyalist seleflerinden oldukça ayrışan yeni bir ilişki ortaya çıkardı. Sınır bölgelerinde süregelen çekişme, ikili ilişkilerdeki belirleyici unsur olmaktan çıktı. Bunun yerine, Sovyetler Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti, uluslararası ilişkilerdeki Batı hegemonyasının yarattığı hayal kırıklığının oluşturduğu ortak zeminde buluştu. Her iki taraf da Batı ile ilişkileri önceliklendirdiğinden, Sovyet-Türkiye işbirliği asla tam bir ittifak statüsüne erişmedi. Buna rağmen, Rus ve Türk devrimciler 1920ler ve 1930lar boyunca karşılıklı işbirliğini sürdürdüler. Bu işbirliğinin en çarpıcı iki örneğini, 1920'lerin başındaki Kurtuluş Savaşı sırasında askeri işbirliği ve 1930'larda Türk sanayileşmesine Sovyet ekonomik desteği oluşturdu. Bu makale, bahsi geçen iki dönemi incelerken tutarlı bir mantığa işaret ediyor: iki taraf da karşılıklı ilişkilerini uluslararası düzenin eşitsizliğini vurgulamak üzere geliştirdi. Makale, iki savaş arasındaki dönemin bize Moskova ve Ankara arasındaki ilişkilerinin daha geniş seyri hakkında neler aksettirdiği ile sonuçlanıyor. İkinci Dünya Savaşı sırasında bozulan ikili ilişkiler, 1960'larda yeniden canlanıp bugüne kadar devam etti. İki savaş arasındaki dönemde olduğu gibi, bugün de iki taraf uluslararası düzende kendi konumlarını güçlendirmek için ikili ilişkileri kullanıyor. Ancak Batı ile ilişkilerin iki ülke tarafından hala önceliklendiriliyor olması bu işbirliğinin mutlak bir ittifak olmasının önüne geçiyor.

- Samuel J. Hirst

Советско-турецкие отношения от Севра до Монтрё

В данном докладе утверждается, что 1920 год был переломным моментом в международных отношениях на восточной окраине европейского континента. Распад Российской и Османской империй и возникновение во всей Евразии иного порядка, в основу которого легло понятие «нация», привели к становлению новых отношений между Москвой и Анкарой, которые разительно отличались от взаимоотношений в имперскую эпоху. Борьба за пограничные земли перестала быть определяющим аспектом двусторонних отношений. Вместо этого Советский Союз и Турецкая Республика обнаружили общее разочарование мироустройством с доминированием Запада. В силу того, что обе стороны придавали первостепенное значение отношениям с Западом, советско-турецкое сотрудничество так и не стало полноценным союзом. Тем не менее российские и турецкие революционеры поддерживали взаимодействие на протяжении 1920–1930-х гг. Двумя самыми яркими эпизодами были военное сотрудничество во время войны за независимость Турции в начале 1920-х гг. и экономическая помощь Советского Союза в индустриализации Турции в 1930-е гг. Посредством анализа этих двух периодов в докладе указывается на устойчивую закономерность: обе стороны стремились с помощью двусторонних отношений вести борьбу с неравенством мирового порядка. Доклад заканчивается размышлением о том, что мы узнаем о более широком контексте отношений Москвы и Анкары в межвоенный период. Эти отношения испортились во время Второй мировой войны, но были возобновлены в 1960-е гг. и продолжают до сегодняшнего дня. В настоящий момент, так же как и в межвоенный период, благодаря двусторонним отношениям обе стороны стремятся укрепить свои позиции на международной арене. Между тем продолжающийся акцент на развитие отношений с Западом не дает партнерству стать более эксклюзивным союзом.

- Самуэль Хирст

Turkey's Energy Security in Eurasia: Trade-offs or cognitive bias?

This paper is presented as part of the book launch panel in the conference. The article is, thus, a shortened version of the book chapter titled "Turkey's Energy Security in Eurasia: Trade-offs or cognitive bias?" in *Turkey's Pivot to Eurasia: Geopolitics and Foreign Policy in a Changing World Order*, Seçkin Köstem and Emre Erşen (editors), New York and London: Routledge (2019), pp. 129-146. The paper reassesses the importance of Russian and the Caspian Sea region energy resources for Turkey's energy security in the process of the gradual Turkish strategic rapprochement with Russia in the last few years. The turmoil in Syria and Iraq, in fact, highlighted the geopolitics of oil and gas resources that has been simultaneously accompanied by a resurgence of the alternative Eurasian orientation in Turkish foreign policy. The analysis in the article is divided into four sections. The first section presents an overview of Turkey's policy toward the Eurasian energy pipelines in the post-Cold War period. The second section shows the recent status of Turkey's energy relations with Russia, Azerbaijan, Kazakhstan, and Turkmenistan. The third section questions to what extent Eurasia remains to be critical for Turkey's energy security within the context of Turkey's interdependence with the energy supplier countries in the region. The argument asserts that not only strategic interests driven by trade-offs but also a cognitive bias driven to an extent by the worldview of the recent political leadership and mostly by national identity conception of the ruling elite matter to understand and explain Turkey's energy security in Eurasia. The conclusion underlines the limitations and opportunities in Turkey's pivot to Eurasia in light of Turkey's asymmetric interdependence with Russia in energy security.

- Pınar İpek

Türkiye'nin Avrasya'daki Enerji Güvenliği:

Takaslar mı Bilişsel Önyargı mı?

Bu makale konferanstaki kitap tanıtım panelinin bir parçası olarak sunulmuştur. Bu nedenle, makale “Türkiye'nin Avrasya'daki Enerji Güvenliği: Takaslar mı, Bilişsel Önyargı mı?” başlıklı kitap bölümünün kısaltılmış halidir. Türkiye'nin Avrasya'ya Çarkı: Değişen Dünya Düzeninde Jeopolitik ve Dış Politika, Seçkin Köstem ve Emre Erşen (editörler), New York ve Londra: Routledge (2019), ss. 129-146. Makale, son birkaç yılda Türkiye'nin Rusya ile kademeli olarak stratejik yakınlaşması sürecinde, Türkiye'nin enerji güvenliği açısından Rusya ve Hazar Denizi bölgesi enerji kaynaklarının önemini yeniden değerlendirmektedir. Aslında Suriye ve Irak'taki kargaşa, Türk dış politikasında alternatif Avrasya oryantasyonunun yeniden canlanmasıyla eş zamanlı olarak eşlik eden petrol ve doğal gaz kaynaklarının jeopolitiğini vurguladı. Makaledeki analiz dört bölüme ayrılmıştır. İlk bölümde, Türkiye'nin Soğuk Savaş sonrası dönemde Avrasya enerji boru hatlarına yönelik politikasına genel bir bakış sunulmaktadır. İkinci bölüm, Türkiye'nin Rusya, Azerbaycan, Kazakistan ve Türkmenistan ile enerji ilişkilerinin son durumunu göstermektedir. Üçüncü bölüm, Türkiye'nin bölgedeki enerji tedarikçisi ülkeleriyle olan karşılıklı bağımlılığı bağlamında, Türkiye'nin enerji güvenliği için Avrasya'nın ne kadar kritik olmaya devam ettiğini sorguluyor. Argüman, Türkiye'nin Avrasya'daki enerji güvenliğini anlamak ve açıklamak için yalnızca takaslardan kaynaklanan stratejik çıkarların değil, aynı zamanda iktidarın dünya görüşüyle ve genellikle yönetici seçkinlerin kavramsallaştırdığı ulusal kimlikle ortaya çıkan bilişsel bir önyargı olduğunu da iddia ediyor. Sonuç, Türkiye'nin enerji güvenliğinde Rusya'ya olan asimetric karşılıklı bağımlılığı ışığında, Avrasya'ya yönelmesinin sınırlarının ve fırsatlarının altını çiziyor.

Pınar İpek

Энергетическая безопасность Турции: компромиссы или когнитивная предвзятость?

Этот доклад представлен как часть панели по презентации книги на конференции. Таким образом, доклад является краткой версией главы книги под названием *Turkey's Energy Security in Eurasia: Trade-offs or cognitive bias?* [«Энергетическая безопасность Турции в Евразии: компромиссы или когнитивная предвзятость?»] в *Turkey's Pivot to Eurasia: Geopolitics and Foreign Policy in a Changing World Order*, Seçkin Köstem and Emre Erşen (editors), New York and London: Routledge (2019), pp. 129-146. [«Разворот Турции к Евразии: геополитика и внешняя политика в меняющемся мировом порядке», Сечкин Костем и Эмре Эршен (редакторы), Нью-Йорк и Лондон: Раутледж (2019), стр. 129-146]. В докладе идет пересмотр значения энергоресурсов России и Каспийского моря для энергетической безопасности Турции в процессе постепенного стратегического сближения Турции с Россией в последние несколько лет. Беспорядки в Сирии и Ираке фактически выдвинули на первый план геополитику нефтегазовых ресурсов, что одновременно сопровождалось возрождением альтернативной евразийской ориентации во внешней политике Турции. Анализ в статье разбит на четыре раздела. В первом разделе представлен обзор политики Турции в отношении евразийских энергетических трубопроводов в период после холодной войны. Во втором разделе показан недавний статус энергетических отношений Турции с Россией, Азербайджаном, Казахстаном и Туркменистаном. В третьем разделе ставится следующий вопрос: в какой степени Евразия остается критически важной для энергетической безопасности Турции в контексте взаимозависимости Турции и стран-поставщиков энергии в регионе. В докладе утверждается, что не только стратегические интересы, обусловленные компромиссами, но и когнитивная предвзятость, в какой-то степени обусловленная мировоззрением недавнего политического руководства и главным образом концепцией национальной идентичности правящей элиты, имеют значение для понимания и объяснения энергетической безопасности Турции в Евразии. В заключении подчеркиваются преимущества и недостатки разворота Турции в сторону Евразии в свете асимметричной взаимозависимости Турции и России в области энергетической безопасности.

- Пынар Ипек

Soviet-Turkish Relations from Montreux to Potsdam

This paper looks at the deterioration of diplomatic relations between Ankara and Moscow during World War II. Contrary to existing interpretations in literature, the first part of my paper discusses why it was not the Montreux Convention but the Molotov-Ribbentrop Pact that challenged the very logic of Soviet-Turkish friendship. I argue that it was the Soviet rapprochement with Nazi Germany, and hence an acceptance of the aggressive revisionism that Turkey feared, which introduced an episode of hostile relations between these two states. The second part of my paper addresses how the Third Reich attempted to cultivate Turkey's historic fear of Russia between 1939-1941. This fear took on a new, distinctly anti-Soviet hue. With Hitler's unleashing of Operation Barbarossa, Turkey's wartime strategy was mainly shaped by trepidations against Moscow's territorial ambitions, coupled with an anxiety of encirclement by the Nazi juggernaut. Ultimately, my paper offers a new interpretation of how Russian foreign policy drove Turkey into a peculiar neutrality in the Second World War, and eventually into NATO. That said, however, the problems in Soviet-Turkish relations between 1939 and the late 1950s were the product of a very particular conjuncture. When put in the broader context of the past century, antagonism in Russian-Turkish affairs was the exception to an otherwise cooperative relationship. This paper looks at the deterioration of diplomatic relations between Ankara and Moscow during World War II. Contrary to existing interpretations in literature, the first part of my paper discusses why it was not the Montreux Convention but the Molotov-Ribbentrop Pact that challenged the very logic of Soviet-Turkish friendship. I argue that it was the Soviet rapprochement with Nazi Germany, and hence an acceptance of the aggressive revisionism that Turkey feared, which introduced an episode of hostile relations between these two states. The second part of my paper addresses how the Third Reich attempted to cultivate Turkey's historic fear of Russia between 1939-1941. This fear took on a new, distinctly anti-Soviet hue. With Hitler's unleashing of Operation Barbarossa, Turkey's wartime strategy was mainly shaped by trepidations against Moscow's territorial ambitions, coupled with an anxiety of encirclement by the Nazi juggernaut. Ultimately, my paper offers a new interpretation of how Russian foreign policy drove Turkey into a peculiar neutrality in the Second World War, and eventually into NATO. That said, however, the problems in Soviet-Turkish relations between 1939 and the late 1950s were the product of a very particular conjuncture. When put in the broader context of the past century, antagonism in Russian-Turkish affairs was the exception to an otherwise cooperative relationship.

- Onur İşçi

Montrö'den Potsdam'a Sovyet-Türk İlişkileri

Bu makale, Ankara ile Moskova arasında II. Dünya Savaşı sırasında bozulan diplomatik ilişkileri incelemektedir. Makalenin ilk kısmı, literatürdeki alışlagelen yorumların aksine, Montrö Sözleşmesi'nden ziyade Molotof-Ribbentrop Paktı'nın Sovyet-Türkiye dostluğunun mantığına aykırı düştüğünü savunmaktadır. Burada, Nazi Almanyası ile Sovyet yakınlaşmasının (raproşman), Türkiye'nin tedirginlik duyduğu agresif revizyonizmin bir kabulü olarak görüldüğü ve iki ülke arasında düşmanca ilişkilerin başlangıcını temsil ettiği belgelenmektedir. Makalenin ikinci kısmı, Üçüncü Reich'in 1939-1941 yılları arasında Türkiye'nin tarihi Rusya korkusunu nasıl alevlendirmeye çalıştığını ele almaktadır. Bu dönemde, tarihi Rusya korkusu yeniden ve açıkça Sovyet karşıtlığına bürünmüştür. Hitler'in Barbarossa Operasyonu'nu başlatmasıyla birlikte, Türkiye'nin savaş stratejisi temel olarak Moskova'nın bölgesel emellerine karşı duyulan dehşet ve Nazi savaş makinası (juggernaut) tarafından kuşatılma endişesiyle şekillenmiştir. Sonuç olarak bu makale, Rusya dış politikasının Türkiye'yi İkinci Dünya Savaşı sırasında tarafsızlığa ve akabinde NATO'ya sürüklemesini yeniden yorumlamaktadır. Bununla birlikte, 1939'dan 1950'lerin sonlarına kadar geçen sürede Sovyet-Türkiye ilişkilerinde yaşanan sorunlar istisnai bir konjonktürün ürünü olarak not düşülmelidir. Geçtiğimiz yüzyılın geneline bakıldığında, işbirliğine dayalı bir ilişkiden ziyade Rus-Türkiye arasındaki düşmanlık istisnai bir durum olarak öne çıkmaktadır.

- Onur İşçi

Советско-турецкие отношения от Монтрё до Потсдама

В данном докладе рассматривается ухудшение отношений между Анкарой и Москвой во время Второй мировой войны. Вопреки бытующим в опубликованных материалах толкованиям, в первой части доклада разбираются причины, по которым не Конвенция Монтрё, а пакт Молотова-Риббентропа подвергает критической оценке закономерность советско-турецкой дружбы. Я утверждаю, что именно сближение Советского Союза с нацистской Германией, а затем одобрение агрессивного ревизионизма, которого Турция опасалась, явилось предпосылкой враждебных отношений между этими двумя государствами. Вторая часть доклада освещает то, как Третий рейх пытался культивировать исторический страх Турции перед Россией в 1939-1941 гг. Этот страх приобрел новый, откровенно антисоветский оттенок. С разработкой Гитлером операции «Барбаросса» внешняя политика Турции в военное время была во многом сформирована обеспокоенностью по поводу территориальных амбиций Москвы, вкупе с тревогой в связи с окружением нацистской машиной. По существу, доклад предлагает новую интерпретацию того, как советская внешняя политика привела Турцию к своеобразному нейтралитету во Второй мировой войне, а в конечном итоге – в НАТО. И все же трудности в советско-турецких взаимоотношениях в период между 1939 годом и концом 1950 годов были результатом исключительного стечения обстоятельств. В более широком контексте прошлого столетия вражда между Россией и Турцией была отклонением от общего курса на сотрудничество.

- Онур Ишчи

Breaking down of cultural hierarchies: The use of social media

The logic of late capitalism is related to the debates on postmodernism and post colonialism. Post colonialism relates to hybridity while postmodernism holds the multiculturalism as one of its basic premises. If ideology is the general material production of ideas and beliefs and values in social life and ideology or culture can donate the signifying practices and symbolic processes in a particular society, this can allude to the way individuals to live their social practices. In cultural area, there is a constant flow of confusion; leading to new problematic areas to emerge, and to be discussed in the cultural politics field. In cultural theory has moved decisively beyond such dramatic simplifications and binary reversals. In cultural theory, binary positions had broken down and new hybrid forms came to being. Hybrid forms created a potential of mobility however in the other hand, mobility and hybridity are creating an authoritative character. Although hybridity can create an authoritative character, use of political power can also create an authoritative character to suppress the “other”. Although social media can be seen as a tool for freedom of speech and a new form of hybridity, it is limited by trolling, aggressive comments or censorship from a political power. The social media appearance of self is leading to an auto – censorship. In my presentation I will be discussing the positioning of political power in social media and individual representation.

- Özge Mumcu Aybars

Kültürel Hiyerarşileri Yıkma: Sosyal Medya Kullanımı

Geç kapitalizmin mantığı postmodernizm ve post-sömürgecilik tartışmaları ile ilgilidir. Post-sömürgecilik melezlikle ilgilidir, postmodernizm ise çok kültürlülüğü temel ilkelerinden biri olarak tutar. Eğer ideoloji, sosyal yaşamdaki fikirlerin ve inançların ve değerlerin genel maddi üretimiye ve ideoloji ya da kültür belli bir toplumdaki belirleyici uygulamaları ve sembolik süreçleri bağışlayabiliyorsa, bu, bireylerin kendi sosyal uygulamalarını yaşama yollarına işaret edebilir. Kültürel alanda, sürekli bir karışıklık akışı vardır; yeni sorunlu alanların ortaya çıkmasına ve kültürel politik alanda tartışılmasına sebep olur. Kültürel teori, bu kadar dramatik sadeleştirmelerin ve ikili değişimlerin ötesine belirleyici bir şekilde hareket etti. Kültürel teoride, ikili pozisyonlar bozulmuştu ve yeni melez formlar ortaya çıkmıştı. Hibrit formlar bir hareketlilik potansiyeli yarattı, ancak diğer yandan, hareketlilik ve melezlik otoriter bir karakter yaratıyor. Hibritlik, otoriter bir karakter yaratabilse de politik gücün kullanılması da “öteki”yi bastırmak için otoriter bir karakter yaratabilir. Her ne kadar sosyal medya, konuşma özgürlüğü ve yeni bir melezlik biçimi olarak görünse de trollemelerle, agresif yorumlarla veya politik gücün sansürlemesiyle sınırlıdır. Benliğin sosyal medya görünümü, oto-sansüre yol açıyor. Sunumda siyasi gücün sosyal medyadaki yerini ve bireysel temsili tartışacağım.

- Özge Mumcu Aybars

Разрушение культурных иерархий: пользование социальными сетями

Логика позднего капитализма связана с дебатами о постмодернизме и постколониализме. Постколониализм относится к гибридности, в то время как постмодернизм считает мультикультурализм одной из своих основных предпосылок. Если идеология является общим материальным продуктом идей, убеждений и ценностей в общественной жизни, или культура может пожертвовать знаковыми практиками и символическими процессами в конкретном обществе, это может указывать на то, как люди существуют в своей повседневной деятельности. В культурной сфере постоянно возникает путаница, приводя к появлению новых проблемных областей и полемике в сфере культурной политики. В культурной теории решительно вышли за рамки таких кардинальных упрощений и бинарных инверсий. В теории культуры бинарные позиции распались, и появились новые гибридные формы. Гибридные формы создали потенциал мобильности, однако, с другой стороны, мобильность и гибридность создают авторитетный характер. И хотя гибридность может создать авторитетный характер, использование политической власти может также создать авторитетный характер для подавления «другого». Несмотря на то что социальные сети могут рассматриваться как инструмент свободы слова и как новая форма гибридности, они ограничены троллингом, агрессивными комментариями или цензурой со стороны политической власти. Появление социальных сетей ведет к автоматической цензуре. В своей презентации я обсуждаю позиционирование политической власти в социальных сетях и в индивидуальном представлении.

- Озге Мумджу Айбарс

Russia and Turkey: Cooperation and Competition in Eurasia

This paper draws on international relations theories and current events to provide a broad overview of Russian-Turkish relations. Turkey is, in many ways, the geopolitical pivot point of Eurasia. The realization of this fact was at the heart of the policies of leaders as different as Abdulhamit II and Mustafa Kemal Atatürk: both realized that Turkey's grand strategy had to be one of neutrality in any global clash. Today, Turkey and Russia have much in common in Eurasia. The Ottoman and Russian states were multicultural and continental empires, and both Russia and Turkey draw on their legacies. Those similarities, however, have also led to conflict. Moscow and Ankara have had a number of conflicts in Central Asia, the Caucasus, and over key recent events in Crimea and Syria. Nevertheless, the two sides have shared interests that emerge from parallel positions relative to the West. Both support multi-lateralism and free trade. The recent Turkish purchase of Russian S-400 anti-aircraft missiles is but one example of that. Both Vladimir Putin and Recep Tayyip Erdoğan have pointed out that this transaction is part of their countries' commitment to military independence and a free arms trade. Equally, however, Russia supports Turkey's desire to buy Iranian gas rather than a more expensive American alternative. Both sides have been rejected by the European Union and oppose the West's use of economic sanctions as a political tool. The paper expresses hope that Russia and Turkey can work to find regional solutions in Eurasia. The Astana model for a resolution in Syria serves as an example of how – even when the two sides have conflicting interests – they can work together in the name of stability and cooperation in Eurasia.

- Alexander Sotnichenko

Rusya ve Türkiye: Avrasya'da İşbirliği ve Rekabet

Bu makale, uluslararası ilişkiler teorilerinden ve güncel olaylardan yola çıkarak Rusya-Türkiye ilişkilerine genel bir bakış sunmaktadır. Türkiye, bir çok açıdan Avrasya'nın jeopolitik pivot noktası konumundadır. Bu gerçek, II. Abdülhamit ve Mustafa Kemal Atatürk gibi birbirinden farklı iki lider tarafından da benimsenmiş ve uyguladıkları politikaların temelini oluşturmuştur: Her iki lider de, Türkiye'nin daimi stratejisinin küresel çatışmalarda tarafsızlıktan yana olması gerektiğinin bilincindeydi. Günümüzde Türkiye ve Rusya'nın Avrasya'da pek çok ortak noktası bulunmaktadır. Bu müştereklik, Osmanlı ve Rusya gibi tarihinde çok kültürlü ve karasal imparatorlukların Türkiye ve Rusya'ya bıraktığı mirasın bir uzantısıdır. Ancak benzerlikler aynı zamanda çatışmalara da yol açmıştır. Moskova ve Ankara'nın, Orta Asya ve Kafkaslar'da, daha yakın tarihte de Kırım ve Suriye'deki gelişmeler ışığında karşı karşıya geldiği görülmektedir. Bununla birlikte, iki taraf da Batı'ya kıyasla benzer konumlarından dolayı müşterek çıkar noktalarında buluşmaya devam etmekte ve çok taraflılığı ve serbest ticareti desteklemektedir. Türkiye'nin Rus yapımı S-400 uçaksavar füzelerini satın alınması bunun sadece bir örneğini teşkil eder. Hem Vladimir Putin hem de Recep Tayyip Erdoğan bu kararın, ülkelerinin askeri bağımsızlığa ve serbest silah ticaretine bağlılığının bir parçası olduğunun altını çizmektedir. Aynı şekilde, Rusya daha pahalı olan Amerikan alternatifi yerine Türkiye'nin İran gazı alma arzusunu desteklemektedir. Her iki taraf da Avrupa Birliği tarafından reddedilmiş ve ekonomik yaptırımların Batı tarafından siyasi bir araç olarak kullanılmasına karşı çıkmıştır. Bu makale, Rusya ve Türkiye'nin bölgesel çözümler geliştirmek üzere birlikte çalışabileceği umudunu dile getirmekte ve çıkar çatışmaları yaşanmasına rağmen Suriye için geliştirilen Astana sürecinin Avrasya'da istikrar ve işbirliğine model niteliğinde olduğunu savunmaktadır.

- Alexander Sotnichenko

Россия и Турция: сотрудничество и соперничество в Евразии

Данный доклад обращается к теориям международных отношений и текущим событиям, чтобы в общих чертах привести обзор российско-турецких отношений. Турция является во многих отношениях геополитической осью Евразии. Осознание этого факта лежало в основе политических курсов таких разных лидеров, как Абдул-Хамид II и Мустафа Кемаль Ататюрк: оба правителя понимали, что национальной военно-политической стратегией Турции должна быть стратегия нейтралитета во всех масштабных столкновениях. Сегодня у Турции и России много общего в Евразии. Османское и Российское государства были многонациональными и континентальными империями, и Россия и Турция опираются на свое наследие. Однако эти сходства приводили и к вооруженным конфликтам. Москва и Анкара не раз воевали в Средней Азии и на Кавказе, а в свете недавних ключевых событий – в Крыму и Сирии. Тем не менее обе стороны имеют сферы общих интересов, являющиеся результатом схожих позиций по отношению к Западу. Обе стороны выступают за мультилатерализм и свободную торговлю. Недавнее приобретение Турцией российских зенитно-ракетных комплексов С-400 – одно из ярких тому подтверждений. И Владимир Путин, и Реджеп Тайип Эрдоган указывают на то, что эта сделка отражает приверженность стран автономности в военной сфере и принципам свободной торговли оружием. В то же время, однако, Россия поддерживает стремление Турции покупать иранский газ вместо более дорогого американского. Обе стороны были отвергнуты Европейским Союзом и выступают против применения Западом экономических санкций в качестве политического рычага давления. В докладе выражается надежда на то, что Россия и Турция смогут выработать региональные решения в Евразии. Астанинский процесс по урегулированию конфликта в Сирии служит примером того, как – даже если интересы сторон противоречат друг другу – они могут взаимодействовать во имя стабильности и сотрудничества в Евразии.

- Александр Сотниченко

Turkish-Soviet Relations in the Cold War Period

There is a classical assessment of Turkish-Soviet relations during the Cold War: it is based on the assumption that relations are bad. I suggest an alternative perspective.

The basic starting point of the classical assumption is based on the Soviet demands. I leave the content of the demands aside. First, “territorial demands” were not written. It was brought up during two meetings between Foreign Minister Molotov and Moscow Ambassador Selim Sarper on 7 and 18 June 1945. The reason the issue came to the agenda is the 1925 Treaty of Friendship and Impartiality, which expired in 1945. Second, the USSR had sent two notes on August 8 and September 24, 1946, to Turkey. These notes included requests for joint security of the Straits. These notes are based on Article 16 of the Potsdam Treaty, which is similar to those from the United States and Britain. Thirdly, the USSR did not use force or threaten to use it to achieve these demands. Finally, in its note dated 30 May 1953, the USSR stressed that these requests were misunderstood. Nevertheless, Turkey based its presence in the Western Bloc during the Cold War on these demands. Turkey based Bloc policies in the Balkans and the Middle East on the demands as well.

The second assumption of the classical interpretation is the threat of communism. For Turkey, communism was never a threat. Even during the War of Independence, at the moment Bolshevism was at its most popular in Anatolia. Mustafa Kemal dismantled the Bolshevik-sympathizing Green Army group and the Communist Party. With the arrests of 1929, a handful of communists were imprisoned and the communists were kept under constant pressure. This policy intensified during the Cold War, with the 1951 arrests being an indication of this. In this period, anti-Soviet policies were added to the anti-communism that had existed since the establishment of the Republic. Even during the 1970s when the “threat from the north” tale was at its most popular, the Turkish Communist Party (TKP) was the only party that was supported by the USSR among the leftist movements in Turkey. All disputes in relations stemmed from the Bloc policies that were followed.

However, when we go outside of this perspective, we see a different picture. Starting even earlier, but picking up with Détente, bilateral relations developed rapidly on the basis of the economy. The Cuban Missile Crisis and the Johnson Letter over Cyprus, were a turning point when the USSR supported Turkey by pinpointing it as a split in the opposite bloc. The first important step was the Economic Technical Cooperation Agreement signed in 1967. This agreement is a milestone in Turkey's industrialization. The documents signed in 1972 and 1978 are political indicators of Détente. In 1978, Turkey was receiving the most credits from the USSR after the Eastern

Bloc countries. The Nuclear Power Plant project, which was signed in 1979, could not be realized due to the “Second Cold War”. Nevertheless, the coup of 12 September 1980 did not affect bilateral relations. The Natural Gas Agreement, which was signed in 1984 and started to be implemented in 1987, has brought relations to a new dimension.

Turkey and the USSR are two states that were established shoulder to shoulder against imperialism. Aside from the classical interpretation of the Cold War, the most important contribution of the USSR experience to bilateral relations was “peace”.

- Erel Tellal

Soğuk Savaş Döneminde Türk-Sovyet İlişkileri

Soğuk Savaş döneminde Türk-Sovyet ilişkileri üzerine klasik bir değerlendirme vardır: İlişkilerin kötü olduğu varsayımına dayanır. Ben alternatif bir bakış açısı önereceğim.

Klasik varsayımın temel çıkış noktası “Sovyet istekleri”ne dayanır. İçeriğini bir yana bırakıyorum. Birincisi, “toprak istekleri” yazılı değildir. Dışişleri Bakanı Molotov’la Moskova Büyükelçisi Selim Sarper arasında 7 ve 18 Haziran 1945’te gerçekleşen iki görüşmede gündeme gelmiştir. Gündeme gelme nedeni ise 1945’te süresi dolan 1925 tarihli Dostluk ve Tarafsızlık Antlaşması’dır. İkincisi, SSCB Türkiye’ye 8 Ağustos ve 24 Eylül 1946’da iki nota göndermiştir. Burada Boğazlar’ın güvenliğinin ortak sağlanmasına ilişkin istekler vardır. Bu notalar Potsdam Anlaşması’nın 16. maddesine dayandırılmaktadır ki, benzer notalar daha önce ABD ve İngiltere’den de gelmiştir. Üçüncüsü, SSCB bu “istekler”ini elde etmek için güç kullanmamış, güç kullanma tehdidi bulunmamıştır. Son olarak SSCB 30 Mayıs 1953 tarihli notasında bu “istekler”inin yanlış anlaşıldığını vurgulamıştır. Yine de, Türkiye Soğuk Savaş’ta Batı Bloku’ndaki varlığını tek nedeni bu olmadığı halde (iç etkenleri gözardı ederek) bu “istekler”e dayandırmış, Balkanlar ve Ortadoğu’da izlediği etkin Blok politikalarını buna dayandırmıştır.

Klasik yorumun ikinci varsayımı “komünizm” tehdidi”dir. Türkiye için “komünizm” hiçbir zaman tehdit olmamıştır. Bolşevizm’in Anadolu’da en popüler olduğu Kurtuluş Savaşı’nda bile. Mustafa Kemal Meclis’teki Bolşevizm sempatanı Yeşil Ordu grubunu Komünist Fırkası’nı önce açıp sonra kapatarak tasfiye etmiştir. 1929 tevkifatı ile varolan bir avuç komünist hapse atılmış ve komünistler her daim baskı altında tutulmuştur. Bu politika Soğuk Savaş’ta yoğunluk kazanmış, 1951 tevkifatı bunun göstergesi olmuştur. Bu dönemde kuruluştan beri varolan komünizm karşıtlığına “Sovyet karşıtlığı” eklenmiştir. “Kuzeyden gelen tehdit” masalının en yoğun okunduğu 1970’lerde bile Türkiye’deki sol akımların içinde SSCB’nin desteklediği tek parti TKP’dir ve onlar da çok cılızdır. İlişkilerde yaşanan anlaşmazlıkların tamamı izlenen Blok politikalarından kaynaklanmaktadır.

Oysa, bu bakış açısının dışına çıkıldığında bambaşka bir fotoğraf karşımıza çıkar. Daha öncesinden başlayarak, ama Yumuşama ile birlikte ikili ilişkiler ekonomi temelinde hızla gelişmiştir. Küba Bunalımı ve Johnson Mektubu’nun ardından, SSCB’nin karşı Blok’ta bir yarılma olarak saptayarak Türkiye’yi desteklediği Kıbrıs sorunu buna eşlik etmiştir. İlk önemli adım 1967’de imzalanan Ekonomik Teknik İşbirliği Anlaşması olmuştur. Bu anlaşma Türkiye’nin sanayileşmesinde dönüm noktasıdır. 1972 ve 1978’de imzalanan belgeler Yumuşama’nın siyasi göstergeleridir. 1978’de SSCB’nin Doğu Bloku dışında en fazla kredi sağladığı devlet Türkiye’dir. 1979’da imzalanan Nükleer Santral projesi “İkinci Soğuk Savaş” nedeniyle yaşama geçirilememiştir. Yine de, 12 Eylül 1980 Darbesi ikili

ilişkileri etkilememiştir. 1984'te imzalanıp 1987'de uygulanmaya başlanan Doğal Gaz Anlaşması ilişkiler yeni bir boyuta taşımıştır.

Türkiye ile SSCB emperyalizme karşı omuz omuza kurulmuş iki devlettir. Klasik Soğuk Savaş yorumu bir yana bırakılırsa SSCB deneyiminin ikili ilişkilere en önemli katkısı "barış" olmuştur.

- Erel Tellal

Турецко-советские отношения в период холодной войны

Существует классическая оценка турецко-советских отношений в период холодной войны: она основана на предположении, что эти отношения были плохими. Я предлагаю альтернативную точку зрения.

Основным отправным пунктом этого классического предположения являются советские требования. Я не касаюсь содержания требований. Во-первых, «территориальные требования» не были прописаны. Они были упомянуты во время двух встреч между министром иностранных дел Молотовым и послом в Москве Селимом Сарпером 7 и 18 июня 1945 года. Причиной для обсуждения на встрече стал Договор о дружбе и нейтралитете 1925 года, срок действия которого истек в 1945 году. Во-вторых, 8 августа и 24 сентября 1946 года СССР направил две ноты в Турцию. Эти ноты включают просьбы о совместном контроле проливов и основаны на статье 16 Потсдамского договора, которая аналогична статьям от Соединенных Штатов и Великобритании. В-третьих, СССР не применял силу и не угрожал воспользоваться силой для достижения этих требований. Наконец, в своей ноте от 30 мая 1953 г. СССР подчеркнул, что эти просьбы были неправильно поняты. Тем не менее Турция взяла курс на западный блок во время холодной войны, хотя это не было единственной причиной (игнорируя внутренние факторы), как ответ на предшествующие требования со стороны СССР. Еще одной причиной поворота в сторону западного блока является тот факт, что Турция могла бы проводить свою эффективную политику на Балканах и на Ближнем Востоке через западный блок.

Второе предположение классической интерпретации – это угроза коммунизма. Для Турции коммунизм никогда не являлся угрозой. Даже во время войны за независимость, когда большевизм был на пике популярности в Анатолии. Мустафа Кемаль распустил группу «Зеленой армии», сторонников большевизма, и коммунистическую партию. Во время задержаний 1929 года несколько коммунистов были отправлены в тюрьму, и коммунисты находились под постоянным давлением. Эти меры усилились во время холодной войны, о чем свидетельствуют задержания в 1951 году. В этот период к антикоммунизму, существовавшему с момента создания государства, добавился антисоветский политический курс. Даже в 1970-е годы, когда рассказы про «угрозу с севера» были в большом ходу, Коммунистическая партия Турции (ТКР) была единственной партией, которую СССР поддерживал среди левых движений в Турции. Все разногласия в отношениях проистекали в последующем из-за нахождения в разных блоках. Однако, когда мы выходим за пределы этих суждений, мы видим другую картину. Начиная с более раннего времени, но после периода политики разрядки, двусторонние отношения развивались стремительно путем экономики. Карибский кризис и письмо Джонсона сопровождалась проблемой Кипра, в которой СССР поддерживал Турцию, определяя ее

как раскол в противоположном блоке. Первым важным шагом стало соглашение об экономическом и техническом сотрудничестве, подписанное в 1967 году. Это соглашение является важной вехой в индустриализации Турции. Документы, подписанные в 1972 и 1978 годах, являются политическими показателями разрядки. В 1978 году Турция получала наибольшее количество кредитов от СССР после стран Восточного блока. Проект АЭС, который был подписан в 1979 году, не мог быть реализован из-за «второй холодной войны». Тем не менее переворот 12 сентября 1980 года не повлиял на двусторонние отношения. Соглашение в области природного газа, которое было подписано в 1984 году и начало осуществляться в 1987 году, вывело отношения на новый уровень.

Турция и СССР - два государства, которые были созданы совместными усилиями против империализма. Помимо классической интерпретации "холодной войны" самым важным вкладом в двусторонние отношения в свете опыта отношений с СССР был "мир".

- Эрел Теллал

The Turkish Left, Anti-Imperialism and the Soviet Union

This paper examines how the Soviet Union affected the establishment process of the Turkish Left, ideologically and politically. Firstly, the communist movements that emerged after the defeat of Ottoman Empire in the World War and developed in the armistice period, especially in Istanbul, Ankara and Baku, are briefly discussed and their relations with the Bolsheviks are pointed out. Essentially, growing significantly after the 1960s, Turkish leftist movements' establishment process during 1918-1925 and Bolsheviks' opinions on their role during this process are examined. The study focuses particularly on the National Democratic Revolution (MDD) thesis and focuses on how the MDD movement interprets the relations between national struggle, local socialist-communist movements and the Soviet Union from an anti-imperialist perspective. This is one of the most important ideological debates that emerged in the 1960s and it can be seen as the second founding era of Turkish Left.

- Erol Ülker

Türkiye Solu, Anti-Emperyalizm ve Sovyetler Birliği

Bu tebliğ, Sovyet Rusya'nın ideolojik ve politik olarak Türkiye solunun kuruluş sürecini nasıl etkilediğini tartışmaktadırdır. İlk olarak Cihan Harbi'nin Osmanlı İmparatorluğu açısından yenilgiyle sonuçlanmasını takiben ortaya çıkan ve mütareke döneminde özellikle İstanbul, Ankara ve Bakü merkezli olarak gelişen komünist hareketler kısaca ele alınmakta, bunların Bolşeviklerle ilişkilerine işaret edilmektedir. Asıl olarak, Türkiye'de 1960'lı yıllardan itibaren önemli bir büyüme sürecine giren sol hareketlerin 1918-1925 döneminde ortaya çıkan bu ilk kuruluş süreci ve Bolşeviklerin bu süreçteki rolü üzerine görüşleri incelenmektedir. Çalışma özellikle Milli Demokratik Devrim (MDD) tezine odaklanmakta ve MDD hareketinin anti-emperyalist bir perspektiften hareketle milli mücadele, yerel sosyalist-komünist hareketler ve Sovyetler Birliği arasındaki ilişkileri nasıl yorumladığı sorusuna eğilmektedir. Bu, Türkiye solunun ikinci kuruluş dönemi olarak görülebilecek 1960'lı yıllarda ortaya çıkan en önemli ideolojik tartışmalardan biridir.

- Erol Ülker

Турецкие левые, антиимпериализм и Советский Союз

В этом докладе рассматривается, как Советский Союз повлиял на процесс формирования турецких левых в идеологическом и политическом плане. Прежде всего, кратко анализируются коммунистические движения, возникшие после поражения Османской империи в Первой мировой войне и развившиеся в период перемирия, в частности в Стамбуле, Анкаре и Баку, и описываются их отношения с большевиками. Преимущественно исследуется процесс создания турецких левых движений в 1918-1925 годах, значительно выросших после 1960-х годов, и мнения большевиков об их роли в этом процессе. Исследование уделяет особое внимание тезису о национально-демократической революции (MDD) и тому, как движение MDD трактует отношения между национальной борьбой, местными социалистическими и коммунистическими движениями и Советским Союзом с антиимпериалистической точки зрения. Это одна из наиболее важных идеологических полемик, возникших в 1960-е годы, которые можно рассматривать как вторую основополагающую эпоху турецких левых.

- Эрол Улькер

Russia in Turkey: Russian Refugees and Early Republican Citizenship and Employment Policies

Following the Bolshevik victory in the Russian Civil War (1918-1921), thousands of refugees, soldiers as well as civilians, had to flee from the war-torn Russia. These refugees were commonly known as the 'White Russians' for their alleged proximity to anti-Bolshevik White forces during the Civil War. The refugees were scattered around the world, but a significant number of them used Istanbul as a transit point before immigrating to other countries. In 1921, the number of Russian refugees in Istanbul reached nearly 100.000. Even though many of these refugees left for other countries in the next few years, Turkey became a permanent home for some of them.

This presentation will highlight the fate of Russian refugees who opted to stay in Turkey after the proclamation of the Republic. By looking at the specific example of Russian refugees, I will examine early Republican refugee, citizenship, and employment policies. My primary aim is to understand the inclusivity of Turkish citizenship practices in this particular period. On the other hand, I will try to shed light on the role Russian refugees played in the modernization of Turkish society, culture, and economy in the interwar period. There will be special emphasis on the refugees' economic and cultural contributions to Turkish society and their role as agents of modernization, as these dynamics were important determinants that explained their integration to the new socio-political order that came into being after the proclamation of the Republic.

- Pınar Üre

Türkiye'deki Rusya: Cumhuriyetin İlk Yıllarında Rusya Mültecilerine Yönelik Vatandaşlık ve İstihdam Politikaları

Rusya İç Savaşı'nda (1918-1921) Bolşeviklerin kesin bir zafer kazanmasının ardından, askerler ve sivillerden oluşan yüzbinlerce mülteci savaşın alt üst ettiği Rusya'yı terk etmek zorunda kaldı. Bu mülteciler, Bolşevik karşıtı Beyaz Orduya ideolojik bir yakınlıkları olduğu varsayıldığından ilerleyen yıllarda 'Beyaz Ruslar' olarak adlandırılacaklardı. Dünyanın dört bir yanına savrulan Rusya mültecilerinin önemli bir kısmı için İstanbul, başka ülkelere göç etmeden önce uğradıkları bir durak oldu. 1921 yılı itibariyle İstanbul'daki Rusya mülteci nüfusu neredeyse 100.000'e ulaşmıştı. Her ne kadar bu mültecilerin büyük bir kısmı sonraki yıllarda Türkiye'yi terk etse de, bir kısmı için Türkiye, nihai bir ev oldu.

Bu sunum, cumhuriyetin ilanından sonra Türkiye'de kalmayı tercih eden Rusya mültecilerinin hikâyesine odaklanacak. Rusya mültecileri örneğinden yola çıkarak, erken Cumhuriyet döneminin mültecilik, vatandaşlık ve istihdam politikaları incelenecek. Sunumun öncelikli amacı, bu tekil örnek üzerinden, belirtilen dönemde Türk vatandaşlığının ne ölçüde kapsayıcı olduğunu tartışmak olacak. Öte yandan, iki dünya savaşı arası dönemde Rusya mültecilerinin Türkiye'nin toplumsal, kültürel ve ekonomik modernleşmesine ne şekilde katkıda buldukları da irdelenecek. Mültecilerin Türkiye toplumuna ekonomik-kültürel katkılarının ve modernleşmenin aracısı konumunda olmalarının, cumhuriyetin ilanı sonrasında ortaya çıkan yeni toplumsal düzene uyumlarını açıklayan önemli faktörlerden biri olduğu vurgulanacak.

- Pınar Üre

Россия в Турции: российские беженцы и политики гражданства и занятости в начале Турецкой Республики

После победы большевиков в гражданской войне в России (1918-1921) тысячи беженцев, как солдат, так и гражданских лиц, были вынуждены бежать из России, разрушенной войной. Эти беженцы были широко известны как «белые русские» за их предполагаемую близость к антибольшевистским белым силам во время гражданской войны. Беженцы были разбросаны по всему миру, но значительное количество из них использовали Стамбул в качестве транзитного пункта, прежде чем иммигрировать в другие страны. В 1921 году число русских беженцев в Стамбуле достигло почти 100 000 человек. Хотя многие из этих беженцев уехали в другие страны в течение следующих нескольких лет, Турция стала постоянным домом для некоторых из них.

Эта презентация расскажет о судьбе российских беженцев, которые решили остаться в Турции после провозглашения республики. Рассматривая пример российских беженцев, я буду исследовать республиканскую политику в отношении беженцев, гражданства и занятости. Моя основная цель состоит в том, чтобы понять включительность практики турецкого гражданства в этот конкретный период. С другой стороны, я попытаюсь пролить свет на роль, которую сыграли русские беженцы в модернизации турецкого общества, культуры и экономики в межвоенный период. Особое внимание будет уделяться экономическому и культурному вкладу беженцев в турецкое общество и их роли в качестве агентов модернизации, поскольку эта динамика была важным фактором, определяющим их интеграцию в новый общественно-политический порядок, возникший после провозглашения Республики.

- Пынар Уре